# ARREST VAN HET HOF (Eerste kamer)
11 maart 1986 *

In zaak 293/84,

**V. Sorani en tien andere ambtenaren** van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door V. Biel, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg te diens kantore, rue des Glacis 18 A,

verzoekers,

tegen

**Commissie van de Europese Gemeenschappen,** vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur D. Gouloussis als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij M. Beschel, lid van haar juridische dienst, bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van het besluit van de jury van intern vergelijkend onderzoek COM/B/2/82 om verzoekers niet tot de examens van dat vergelijkend onderzoek toe te laten,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

samengesteld als volgt: R. Joliet, kamerpresident, G. Bosco en T. F. O'Higgins, rechters,

advocaat-generaal: Sir Gordon Slynn
griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur

gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 12 december 1985,

het navolgende

* Procestaal: Frans.

# ARREST

(omissis)

## In rechte

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 5 december 1984, hebben V. Sorani en tien andere ambtenaren van categorie C van de Commissie van de Europese Gemeenschappen beroep ingesteld tot nietigverklaring van het besluit van de jury om hen niet toe te laten tot de examens van intern vergelijkend onderzoek COM/B/2/82 op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken en een examen, met het oog op de vorming van een reserve van adjunct-assistenten, adjunct-secretariaatsassistenten en adjunct-technisch assistenten.

2 Bij brief van 15 juni 1984 deelde het hoofd van de afdeling Aanwerving verzoekers mee, dat de jury van het vergelijkend onderzoek, na alle sollicitaties te hebben onderzocht en vergeleken onder meer op het punt van de beroepservaring voor en na aanwerving, de algemene en/of bijzondere opleiding, de aanvullende opleiding, de beoordelingsrapporten, de vervulde functie op het tijdstip van sollicitatie en de mobiliteit, tot de conclusie was gekomen dat zij hen niet op de lijst der tot het examen toegelaten kandidaten kon plaatsen.

3 Naar aanleiding van deze mededeling hebben de betrokkenen een verzoek ingediend, inhoudende dat de jury hun sollicitatie opnieuw zou onderzoeken en, in geval van handhaving van een afwijzend besluit, aan ieder hunner zou meedelen aan welke toelatingsvoorwaarde niet was voldaan.

4 Bij gelijkluidende brieven van 7 september 1984 deelde het hoofd van de afdeling Aanwerving aan alle verzoekers mee, dat de jury hun sollicitaties opnieuw had onderzocht en bij haar eerder besluit was gebleven.

5 Op 5 december 1984 hebben de betrokkenen beroep ingesteld en hebben zij, bij afzonderlijke akte conform artikel 83 van het Reglement voor de procesvoering, het Hof verzocht „de opschorting van de lopende procedure van vergelijkend onderzoek COM/B/2/82 te gelasten, in afwachting van een uitspraak over de grond van de zaak".

6 Bij beschikking van 17 januari 1985 heeft de president van de Eerste kamer, rechtdoende bij voorraad, dit verzoek afgewezen met aanhouding van de beslissing omtrent de kosten.

7 De Commissie, verweerster, voert in de eerste plaats aan, dat het beroep te laat is ingesteld en mitsdien niet ontvankelijk is. Zij stelt dat als bezwarend besluit in de zin van artikel 90, lid 2, Ambtenarenstatuut is te beschouwen de brief van 15 juni 1984, waarbij aan verzoekers kennis is gegeven van het besluit om hen niet tot de examens toe te laten, en niet de brief van 7 september 1984, waarbij dat besluit slechts werd bevestigd en meer in bijzonderheden werd gemotiveerd.

8 Daartegenover zijn verzoekers van mening, dat de brief van 7 september 1984 nieuwe elementen en motieven bevat, die in de brief van 15 juni 1984 ontbreken.

9 In deze omstandigheden moet vooreerst worden nagegaan of de jury, gelijk de Commissie beweert, slechts een omstandiger redengeving van haar besluit heeft verstrekt, dan wel of zij inderdaad een nieuw besluit heeft genomen, zoals verzoekers stellen.

10 Te dezen kan niet worden betwijfeld dat het in de brief van 7 september 1984 vervatte besluit is genomen nadat de jury op verzoek van de betrokkenen haar eerder besluit om hen niet tot het examen toe te laten, in heroverweging had genomen.

11 In deze brief is immers niet enkel uitdrukkelijk sprake van een „her- onderzoek" van de sollicitaties, doch bovendien blijkt uit het feit dat achttien kandidaten die in eerste instantie waren uitgesloten, later toch tot het examen werden toegelaten, dat inderdaad een grondig heronderzoek heeft plaatsgehad.

12 Gelet op een en ander, moet worden geoordeeld dat het in de brief van 7 september 1984 vervatte besluit in de plaats van het eerdere is gekomen en meer is dan een loutere bevestiging daarvan. Mitsdien is het beroep ontvankelijk.

13 Tot staving van hun beroep voeren verzoekers de volgende middelen aan:

a) ontoereikende of althans onjuiste motivering van het besluit;

b) onwettigheid van het gesprek van de jury met de hiërarchieke meerderen, zonder dat de kandidaten de gelegenheid is geboden commentaar te geven op de over hen gegeven meningen;

c) kennelijke dwaling, waardoor de kandidaten of althans sommigen onder hen van deelneming aan het examen zijn uitgesloten;

d) schending van het vertrouwensbeginsel.

14 Gelet op de principiële betekenis ervan, moet in de eerste plaats worden ingegaan op het middel sub b.

15 Met dit middel stellen verzoekers dat de jury, door tijdens het onderzoek van de sollicitaties een gesprek te voeren met de hiërarchieke meerderen — in de persoon van de assistent van de respectieve directeuren-generaal onder wier gezag de kandidaten ressorteerden — zonder dit te doen volgen door een gesprek met de kandidaten ten einde hun de gelegenheid te bieden commentaar te geven op de uitlatingen van hun meerderen, het vertrouwensbeginsel heeft geschonden, terwijl toch iedere ambtenaar moet kunnen rekenen op een billijke behandeling door de administratie en inzonderheid op eerbiediging van het beginsel „audiatur et altera pars".

16 De Commissie antwoordt hierop, dat de assistenten van de directeuren-generaal geen concurrenten of tegenstrevers van de kandidaten waren, zodat er voor deze laatsten geen aanleiding was om zich op het recht van verweer te beroepen. Het gesprek met de assistenten was overigens slechts één van de elementen die bij het onderzoek van de sollicitatiedossiers een rol hebben gespeeld, en aan hun mening was geen doorslaggevend belang gehecht.

17 In verband met dit middel moet worden opgemerkt, dat de jury van een vergelijkend onderzoek de gegevens moet beoordelen die de kandidaten bekend zijn, of het nu gaat om de bewijsstukken die zij hebben overgelegd, de examens waaraan zij hebben deelgenomen, of de beoordelingsrapporten die zij kennen en van commentaar hebben kunnen voorzien. Dit vormt een waarborg voor het regelmatig verloop van het vergelijkend onderzoek en een bescherming tegen willekeur, doordat de kandidaten alle door de jury beoordeelde elementen kennen en dus in staat zijn die beoordeling te bestrijden indien zij menen dat zij onjuist is.

18 Wanneer echter de jury, gelijk in het onderhavige geval, haar oordeel althans ten dele baseert op gegevens die de betrokken kandidaten onbekend zijn, zoals inlichtingen en meningen van de hiërarchieke meerderen, dan hebben de kandidaten geen enkel verweer tegen verklaringen van derden, die volstrekt correct kunnen zijn, maar even goed om een of andere reden onjuist zouden kunnen zijn.

19 Het feit dat de kandidaten geen gelegenheid hebben gehad om opmerkingen te maken over het advies dat hun hiërarchieke meerderen over hen hadden gegeven, levert dus een schending op van een beginsel dat de jury in acht had moeten nemen, en maakt de procedure die geleid heeft tot het besluit om verzoekers niet tot de examens van het betrokken vergelijkend onderzoek toe te laten, ongeldig.

20 Mitsdien moet het besluit van de jury van vergelijkend onderzoek COM/B/2/82 om verzoekers niet tot de examens van dat vergelijkend onderzoek toe te laten, worden nietigverklaard.

## Kosten

21 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen, voor zover zulks is gevorderd. Aangezien de Commissie in het ongelijk is gesteld, dient zij in de kosten te worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

rechtdoende:

1) **Verklaart nietig het uit de aan alle verzoekers gezonden gelijkluidende brieven van 7 september 1984 blijkende besluit van de jury van vergelijkend onderzoek COM/B/2/82 om hen niet tot de examens van dat vergelijkend onderzoek toe te laten.**

2) **Verwijst de Commissie in de kosten, daaronder begrepen die welke op het kort geding zijn gevallen.**

Joliet Bosco O'Higgins

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 11 maart 1986.

De griffier

P. Heim

De president van de Eerste kamer

R. Joliet